

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku E.S.

przy uczestnictwie K.M., K.J., A.L., A.L., Ł.L., M.L., U.L., E.S., W.U., J.U, A.W. i B.U.-M.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika W.U.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 1 czerwca 2017 r., sygn. akt V Ca [...] /16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) przyznaje adwokatowi T.B. od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w R. kwotę 1350,- (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych, powiększoną o podatek VAT, za udzielenie uczestnikowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu,
- 3) zasądza od uczestnika W.U. na rzecz wnioskodawczyni kwotę 700 (siedemset) złotych z tytułu częściowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w R. oddalił apelację uczestników W.U., B.U.-M. i K.M. od postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 5 lutego 2014 r., którym stwierdzone zostało nabycie przez wnioskodawczynię E.S. własności oznaczonej nieruchomości gruntowej wraz z budynkiem mieszkalnym przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 2012 r. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji podzielił i uznał za własne ustalenia faktyczne w sprawie oraz dokonaną ocenę prawną.

W skardze kasacyjnej uczestnik W.U. zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 w związku z art. 233 § 1, art. 382 i art. 299 k.p.c. przez pominięcie dowodu z przesłuchania uczestnika E.U.; art. 328 § 2 w związku z art. 233 § 1 i art. 382 k.p.c. przez sporządzenie wadliwego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzeniem kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawczyni wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398¹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi stosownie do art. 398¹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywistość tę dostrzegł w sporządzeniu wadliwego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, w którym Sąd nie odniósł się „w pełni” do całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności przez braki w ustaleniach faktycznych, w tym nieprzesłuchanie uczestnika E.U., który zmarł w toku postępowania, w listopadzie 2015 r. Miało to mieć istotne znaczenie dla ustalenia posiadania samoistnego nieruchomości przez uczestniczkę przez okres 30 lat.

Z krótkich wywodów skarżącego nie można stwierdzić, aby wydane orzeczenie przez Sąd drugiej instancji było *prima facie* wadliwe. Nie wynika to także z kwestionowanego uzasadnienia tego Sądu, w sytuacji, gdy jest ono klarowne

i przekonujące. Stanowisko uczestnika było przedstawiane w pismach procesowych. Nie można się także zgodzić z brakiem bliższego uzasadnienia w toku tego postępowania co do twierdzenia, że wnioskodawczyni nie była posiadaczem samoistnym a jedynie zarządzała majątkiem spadkowym po W.U. w imieniu współwłaścicieli. Nadinterpretacją ze strony skarżącego jest wskazywanie na wypis z rejestru gruntów, jako na „przejaw manifestacji uprawnień właścicielskich przez spadkobierców”, w szczególności wobec przyjęcia złej wiary posiadania i upływu wystarczającego czasu do stwierdzenia zasiedzenia. Głównie ze względu na brak przedstawienia dowodów na poparcie swych twierdzeń uczestnicy nie zdołali obalić domniemania służącego wnioskodawczyni na podstawie art. 339 k.c. Czynienie nowych prób na etapie postępowania kasacyjnego jest nieskuteczne, gdyż skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego już orzeczenia sądowego, nie stanowiąc trzeciej instancji sądowej.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 8 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

aj

a.ł.